

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 21C/43/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5618203242
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Marcián
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2020:5618203242.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš sudcom JUDr. Danielom Marciánom v spore žalobcu I. Y., nar. XX. X. XXXX, s trvalým pobytom J. XX, okres B. C., zastúpeného JUDr. Miloslavom Hrickom, advokátom, so sídlom Ulica 1. mája 709, Liptovský Mikuláš, IČO: 42219361 proti žalovanému Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o zaplatenie 16.365,56 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.753,30 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 753,30 eur od 17. 8. 2018 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšnom rozsahu žalobu zamietla.

III. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78,58 %, pričom o konkrétnej výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou na tunajší súd 20. 11. 2018 sa žalobca domáhal rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 16.365,56 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 16.365,56 eur od 17. 8. 2017 do zaplatenia. Uvedený žalobný návrh odôvodnil tým, že uznesením OR PZ Liptovský Mikuláš, ČVS: ORP-37/00-LM-2015 z 15. 1. 2015 bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie pre skutok, ktorým sa mal dopustiť trestného činu ublíženia na zdraví. Neskôr bolo toto trestné konanie spojené s trestným konaním vedeným na OR PZ Liptovský Mikuláš pod ČVS: ORP-30/1-VYS-LM-2015 pre skutok, ktorým sa mal žalobca dopustiť trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby. Uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn.: 8Tp/2/2015 z 24. 1. 2015 bol žalobca (pre obidva stíhané skutky) vzatý do väzby s tým, že väzba začala plynúť od 22. 1. 2015. Z väzby bol žalobca prepustený uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn.: 8Tp/2/2015 z 13. 3. 2015. Uznesením Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš, sp.zn.: 2Pv 49/15/5505 z 11. 11. 2015 bola predmetná trestná vec postúpená Okresnému úradu Liptovský Mikuláš na prejednanie veci ako priestupku. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca sťažnosť, o ktorej rozhodla Krajská prokuratúra v Žiline uznesením sp.zn.: 3Kpt 48/15/5500 zo 16. 12. 2015. Okresný úrad Liptovský Mikuláš uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Ešte pred postúpením veci Okresnému úradu Liptovský Mikuláš bolo žalobcovi vznesené obvinenie uznesením OR PZ Liptovský Mikuláš ČVS: ORP-30/1-VYS-LM-2015 z 8. 7. 2015, v tom istom trestnom konaní, a to pre skutok, ktorým sa mal žalobca dopustiť trestného činu nebezpečného vyhrážania a bol odlišný od dvoch skutkov, pre ktoré bol vzatý do väzby. Vo vzťahu k tomuto skutku žalobca uzatvoril s poškodenou zmluvu, ktorý Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením sp.zn.: 3T/115/2015 z 11. 9. 2016 schválil a trestné konanie zastavil. Vzhľadom na to, že

trestné stíhanie pre skutky, ktorými sa mal žalobca dopustiť trestného činu ublíženia na zdraví a týrania blízkej a zverenej osoby (pre ktoré bol žalobca vzatý do väzby) skončilo postúpením veci inému orgánu, vznikol tak žalobcovi podľa § 8 ods. 5 písm. c) zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody. V dôsledku väzby vznikla žalobcovi ujma na majetku (škoda) ako aj nemajetková ujma. Majetková ujma vznikla žalobcovi tak, že po vzatí do väzby s ním zamestnávateľ skončil pracovný pomer a žalobca tak nedosiahol príjem, ktorý by bol inak získal. Väzba trvala od 22. 1. 2015 do 13. 3. 2015, avšak novú pracovnú zmluvu s ním uzatvoril zamestnávateľ až s účinnosťou od 1. 4. 2015. Žalobcovi preto ušiel príjem za časť mesiaca január, celý mesiac február a celý mesiac marec. Vychádzajúc z priemernej hodinovej čistej mzdy žalobcu u tohto zamestnávateľa dosiahnutej v poslednom kalendárnom štvrtroku roku 2014 (vo výške 3,72 eur za hodinu), predstavuje tak ušlý príjem žalobcu za obdobie od 22. 1. 2015 do 31. 3. 2015 (v úhrne) sumu 1.365,56 eur. Okrem tejto majetkovej ujmy vznikla žalobcovi aj ujma nemajetková. Nemajetková ujma spočívala v znížení dôstojnosti a vážnosti žalobcu medzi jeho kolegami v práci a vo vzťahu k jeho zamestnávateľovi, v dôsledku rozhodnutia o väzbe a jemu predchádzajúceho zadržania, ku ktorému došlo v práci. Žalobca tiež utrpel nemajetkovú ujmu preto, že pre pobyt vo väzbe od 22. 1. 2015 do 31. 3. 2015 došlo k zhoršeniu jeho vzťahu s deťmi, o ktoré sa dovtedy pravidelne staral. Nakoľko bol po dlhšiu dobu odlúčený od svojich detí, utrpel tak jeho vzťah k deťom. Ďalšiu nemajetkovú ujmu žalobca utrpel vzhľadom na okolnosť, že jeho bývalá manželka pri rôznych príležitostiach hovorila ľuďom, že je vo väzbe a opisovala ho ako kriminálnika a násilníka, v dôsledku čoho bol okolím vnímaný ako páchatel násilnej trestnej činnosti. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca je na jedno oko takmer slepý a kvôli vnútroočnému tlaku, pre ktorý musí pravidelne užívať lieky (kvapky), ku ktorým nemal vo väzbe prístup, trpel počas pobytu vo väzbe neznesiteľnými bolesťami hlavy, ktoré ustúpili až po prepustení z väzby a po opätovnom nastavení medikamentózneho liečby, čím došlo podľa žalobcu k jeho ďalšej nemajetkovej ujme. Väzba teda vážnym spôsobom zasiahla do práv žalobcu a iba konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Z uvedeného dôvodu sa žalobca domáha primeraného zadosťučinenia za utrpenú nemajetkovú ujmu v peniazoch v úhrnnej výške 15.000 eur. Listom z 27. 2. 2018 žalobca požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku v súlade s § 15 nasl. zákona č. 514/2003 Z.z. Žalovaný mu listom z 15. 8. 2018 oznámil, že jeho žiadosti nevyhovie. Nárok na úroky z omeškania požadoval žalobca odo dňa, kedy mu bolo oznámené toto zamietavé stanovisko žalovaného (17. 8. 2018.)

2. Vo vyjadrení k žalobe doručenom na tunajší súd 12. 4. 2019 žalovaný zamietol, že v danom prípade nedošlo k naplneniu zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody, pretože žalobca nepreukázal vznik škody v rozsahu, v akom si ho nárokuje, ako ani príčinnú súvislosť medzi namietaným rozhodnutím o väzbe a vznikom tvrdenej škody. Žalovaný tiež poukázal na to, že nebola naplnená podmienka ustanovenia § 8 ods. 6 písm. a) zákona 514/2003 Z.z. týkajúca sa zavinenia väzby žalobcom. V čase vyhlásenia uznesenia o vzatí do väzby z 24. 1. 2015, sp.zn.: 8Tp/2/2015 boli splnené všetky zákonné predpoklady pre vzatie žalobcu do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z.z. - Trestného poriadku v znení neskorších predpisov, čo potvrdil aj Krajský súd v Žiline vo svojom uznesení z 5. 2. 2015, sp.zn.: 3Tpo/6/2015, keď zamietol sťažnosť žalobcu voči uzneseniu o vzatí do väzby. Takisto trvanie väzby bolo svojou dĺžkou primerané okolnostiam prípadu a účelu jej nariadenia. Z uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn.: 8Tp/2/2015 z 12. 3. 2015 navyše vyplýva, že žalobca bol prepustený z väzby len na základe prijatia písomného sľubu žalobcu a uloženia primeraných obmedzení, teda dôvody väzby podľa súdu trvali naďalej. Rozhodnutie o vzatí žalobcu do väzby je preto zákonné. V danom prípade však žalobcovi nevzniklo právo na náhradu škody aj z dôvodu uvedeného v § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z., teda preto, že žalobca si vzatie do väzby zaviniť sám svojimi konaniami. Skutočnosti odôvodňujúce vzatie do väzby treba odlišovať od skutočností, pre ktoré možno začať trestné stíhanie, resp. vzniesť obvinenie. Pre posúdenie otázky zavinenia obvineného na vzatie väzby je určujúce, či jeho správanie, resp. iné skutočnosti vzťahujúce sa k jeho osobe vyvolali dôvodnú obavu zakladajúcu niektorý z dôvodov väzby. Treba prihliadať na konkrétne okolnosti, ktoré konajúci súd rozhodujúci o väzbe zvažoval a ktorými vzatie do väzby odôvodnil. Pre posúdenie otázky zavinenia obvineného na vzatí do väzby je rozhodujúci zistený skutkový stav a konanie obvineného v čase pred rozhodnutím o väzbe. Neskôr vykonané dôkazy a neskôr zistené skutočnosti, ktoré vedú k prepusteniu z väzby, prípadne i k oslobodeniu spod obžaloby, nemôžu mať vplyv na hodnotenie stavu veci v čase rozhodnutia o väzbe. Ak by sa malo pri posudzovaní tejto otázky prihliadať na okolnosti a dôkazy vykonané až v následnom priebehu trestného konania, resp. na záver samotného trestného konania, spočívajúci v nevyhlásení odsudzujúceho rozsudku, tak naplnenie dôvodu podľa § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. by reálne nebolo nikdy možné. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že podľa uznesenia o vzatí do väzby z 24. 1. 2015, sp.zn.: 8Tp/2/2015 žalobca mal so svojou manželkou

(oznamovateľkou, resp. poškodenou v tomto trestnom konaní) dlhodobé vážne manželské nezhody a konflikty, ktorých intenzita mala stúpajúcu tendenciu, a ktoré mali vyvrcholiť zranením poškodenej pri vzájomnom konflikte 18. 12. 2014, po ktorom manželka podala na žalobcu trestné oznámenie. Tieto skutočnosti vyplývali nielen z výpovede poškodenej, ale aj z potvrdenia o lekárskom ošetrení z 19. 12. 2014. Dlhodobé vážne manželské nezhody spojené s občasnými fyzickými atakmi nepoprel ani dokonca žalobca pri rozhodovaní o väzbe, uviedol len, že išlo o vzájomné konanie obidvoch manželov. Dôvodom pre rozhodnutie o vzatí do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda obavy, že v prípade ponechania na slobode bude žalobca pokračovať v trestnej činnosti, pre ktorú sa voči nemu viedlo trestné stíhanie, bola okolnosť dlhodobého a opakujúceho sa konania žalobcu voči svojej manželke, pri ktorom si žalobca musel byť vedomý toho, že je na hranici legálnosti a primeranosti, v spojení s okolnosťou, že trestné stíhanie sa proti žalobcovi začalo pre podozrenie zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví a následne aj zločinu týrania blízkej a zverenej osoby, ktorých sa mal žalobca dopustiť voči svojej manželke. Vzhľadom na uvedené konaním žalobcu, ku ktorému došlo ešte v čase pred jeho zadržaním a rozhodovaním o jeho väzbe sa objektívne naplnila dikcia ustanovenia § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z., teda, že žalobca si vzatie do väzby zavinil sám, ktorá okolnosť bráni vzniku jeho nároku na náhradu škody. Dlhodobé neprimerané konanie žalobcu voči jeho manželke v období predchádzajúceho rozhodovaniu o väzbe žalobcu, ako aj ich vzájomný konflikt 18. 12. 2014, v súvislosti s ktorým došlo k zraneniu žalobkyne, sú preukázané tiež rozhodnutím Okresného úradu Liptovský Mikuláš, odbor všeobecnej vnútornej správy z 12. 1. 2016, č. 658/2015, ktorým bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. - o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorého sa mal dopustiť voči svojej manželke. Toto rozhodnutie bolo vydané v konaní začatom na podklade uznesenia Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš z 11. 11. 2015, sp.zn.: 2Pv 49/15/5505 o postúpení veci Okresnému úradu Liptovský Mikuláš a zastavení trestného stíhania, v rámci priebehu, ktorého bolo vydané aj žalobcom napádané rozhodnutie o väzbe. Žalobca bol teda v súvislosti so skutkom spáchaným voči svojej manželke, pre ktorý sa voči nemu pôvodne viedlo trestné konanie, uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Žalovaný tiež poukázal na to, že uznesením vyšetrovateľa OR PZ Liptovský Mikuláš z 2. 9. 2015, ČVS: ORP-30/1-VYS-LM-2015 bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre prečin nebezpečného vyhrážania v súvislosti s jeho neprimeraným konaním voči manželke v období predchádzajúcom rozhodovaniu o väzbe, pričom predmetné trestné stíhanie skončilo uzatvorením zmieru podľa § 220 a nasl. Trestného poriadku medzi žalobcom ako obvineným a jeho bývalou manželkou ako poškodenou, ktorý bol schválený uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 23. 9. 2016, sp.zn.: 3T/115/2015, a v rámci ktorého trestného konania žalobca vyhlásil, že spáchal skutok, pre ktoré sa voči nemu toto trestné stíhanie viedlo, pričom išlo o skutok naplňujúci skutkovú podstatu prečinu nebezpečného vyhrážania, ktorý uvádzala poškodená už v zápisnici v trestnom oznámení z 13. 1. 2015, ako aj v zápisnici o výsluchu svedka - poškodeného z 22. 1. 2015, ktoré predchádzali rozhodovaniu o väzbe. K otázke zavinenia žalovaný poznamenal, že keďže zákon nevyžaduje určitú formu zavinenia väzby obvineným, postačuje na naplnenie tohto predpokladu aj zavinenie vo forme nevedomej nebanlivosti. Žalobca taktiež neuniesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania vzniku škody a jej rozsahu, ktorej náhrady sa žalobou domáha a ani ohľadne príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím o väzbe a vznikom nemajetkovej ujmy. Žalobca si uplatňoval náhradu ušlej mzdy vo výške 1.365,56 eur, ktorá by mu podľa jeho tvrdení bola vyplatená jeho zamestnávateľom v mesiacoch január, február a marec 2015, pokiaľ by nebol v období od 22. 1. 2015 do 13. 3. 2015 (v dôsledku uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 24. 1. 2015, sp.zn.: 8Tp/2/2015) vo väzbe. Žalobcom uplatnená výška náhrada škody však nezodpovedá výške mzdy, na ktorú by mohol mať žalobca nárok a ktorú by poberal, ak by nebol vo výkone väzby. Podľa žalovaného nárok zamestnanca na výplatu mzdy za vykonanú prácu sa viaže na existenciu pracovného pomeru, resp. iného obdobného pracovnoprávneho vzťahu, a preto len počas trvania tohto pracovnoprávneho vzťahu je možné dôvodne očakávať príjem z neho prináležiaci. Škoda v podobe nevyplatennej mzdy za obdobie kedy žalobca nedostával mzdu z dôvodu výkonu väzby, môže byť v príčinnej súvislosti s väzbou len po dobu trvania pracovného pomeru počas ktorého bol žalobca vo väzbe. Žalobca bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 24. 1. 2015, sp.zn.: 8Tp/2/2015, v zmysle ktorého väzba začala plynúť 22. 1. 2015 (od zadržania obvineného) do jeho prepustenia z väzby 13. 3. 2015. Z potvrdenia zamestnanca žalobcu - spoločnosti SloVTan Contract Tannery spol. s.r.o. vyplýva, že žalobca bol v tejto spoločnosti zamestnaný od 14. 8. 2014 do 28. 2. 2015, teda z potvrdenia nevyplýva, že by bol zamestnaný aj v období od 1. 3. 2015 do prepustenia z väzby 13. 3. 2015 a teda, že by žalobcovi po 1. 3. 2015 nebola jeho zamestnávateľom v dôsledku väzby vyplatená mzda, na ktorú by mal nárok. Súvislosť medzi výkonom väzby a ušlou mzdou je už úplne vylúčená po 13. 3.

2015, teda po prepustení žalobcu z väzby, kedy výkon väzby už netvoril prekážku pracovnej činnosti žalobcu. V súvislosti s požadovanou úšlou mzdou za pomernú časť mesiaca január a mesiac február 2015, žalovaný poukázal na to, že žalobca predloženým potvrdením o príjme z 8. 1. 2018 zdokladoval výšku svojej mzdy za obdobie august až december 2014, avšak žiadnym spôsobom nepreukázal výšky svojej mzdy, resp. prípadné náhrady mzdy za mesiace január a február 2015. Žalobcovi v období od 22. 1. 2015 do 28. 2. 2015 totiž mohla byť (hoci aj čiastočne) vyplatená náhrada mzdy napríklad z dôvodu čerpania dovolenky a pod., čím by sa rozsah spôsobenej škody nepochybne menil (znižoval.) Z uvedeného dôvodu navrhol, aby súd vyzval žalobcu na doloženie potvrdenia o príjme za mesiace január až február 2015, resp. ak tak neurobí, požiadal o vyhotovenie potvrdenia o jeho príjme jeho zamestnávateľa, pretože až z takto ustáleného skutkového stavu by bolo možné určiť výšku spôsobenej škody vo forme nevyplatennej mzdy za mesiace január a február 2015. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola spôsobená vykonanou väzbou, žalovaný podotkol, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy predpokladá značnú mieru zásahu do osobnosti fyzickej osoby, pričom jej výšku je oprávnený ustáliť len súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. prichádza do úvahy až v momente nedostatočnosti iných foriem možného zadosťučinenia a nápravy spôsobenej ujmy. Žalobca si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000 eur, avšak žiadnym spôsobom nepreukázal skutočnosti, v ktorých má spočívať prípadný zásah do jeho osobnosti. V tomto štádiu ide o ničím nepodložené tvrdenie všeobecného charakteru o zásahu do súkromného, rodinného, spoločenského a ekonomického života, a preto žalovaný považoval uplatnenú náhradu nemajetkovú za nedôvodnú. Pokiaľ žalobca argumentoval narušením jeho vzťahu s deťmi, tak už z obsahu trestného spisu vyplýva, že narušenie rodinných vzťahov nebolo dôsledkom trestného stíhania a vzatia žalobcu do väzby, ale následkom predchádzajúcich dlhotrvajúcich nezhôd a rozporov medzi žalobcom a jeho bývalou manželkou.

3. V replike doručenej na tunajší súd 20. 5. 2019 žalobca vo vzťahu k námietke týkajúcej sa zákonnosti rozhodnutia o väzbe uviedol, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn.: 5Cdo/150/2003, na ktoré poukazoval žalovaný, vychádza z právnej úpravy, ktorá predchádzala zákonu č. 514/2003 Z.z. Zákon č. 514/2003 Z.z. nadobudol účinnosť 1. 7. 2004 a v § 8 ods. 5 upravil osobitnú skutkovú podstatu zodpovednosti za škodu spôsobenú väzbou. Ide o objektívnu zodpovednosť, z ktorej sa možno oslobodiť iba podľa § 8 ods. 6 uvedeného zákona. Pokiaľ ide o liberačný dôvod - zavinenie väzby, ak je pre posúdenie existencie liberačného dôvodu podľa § 8 ods. 6 písm. a) rozhodujúce konanie obvineného v období pred rozhodnutím o väzbe, tak musí byť toto konanie tiež nejakým spôsobom preukázané. Nestačí tvrdenie poškodenej, ktoré žalobca ako obvinený poprel, a ktoré sa navyše dodatočne preukázalo ako nepravdivé. Inak by zakladalo liberačný dôvod podľa označeného ustanovenia akékoľvek krivé obvinenie, resp. krivá výpoveď pred rozhodovaním o väzbe. V prejednávanej veci nebolo preukázané, že by sa žalobca dopustil konania, ktoré mu je kladené za vinu a uvedené vyplývalo výlučne z tvrdení poškodenej. Žalobca pripustil nezhody s manželkou, vrátane fyzických potýčok, a to aj pri výsluchu o väzbe, avšak takéto nezhody nemôžu byť dôvodom pre vzatie obvineného do väzby. Nebyť nepravdivých tvrdení o fyzickom útoku a týraní, ktorých sa žalobca nedopustil, do väzby by vzatý nebol, a preto si žalobca svojím konaním nezavinil vzatie do väzby. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že trestné stíhanie pre iný skutok bolo skončené zmierom, pretože išlo o iný skutok ako ten, pre ktorý bol vzatý do väzby. K požadovanej náhrade za stratu na zárobku žalobca uviedol, že bola to práve väzba, ktorá zabránila tomu, aby žalobca uzatvoril nový pracovný pomer, resp. dodatok k predĺženiu pracovnej zmluvy pred skončením platnosti pôvodnej pracovnej zmluvy. Zamestnávateľ uzatvoril so žalobcom novú pracovnú zmluvu 2 týždne po jeho prepustení z väzby s nástupom do práce od 1. dňa nasledujúceho mesiaca, z čoho vyplýva, že bol so žalobcom spokojný a mal záujem pokračovať v jeho zamestnávaní a mesačný výpadok v pracovnom pomere tak spôsobila iba väzba žalobcu. Nástup do práce od 1. dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca bol zvolený iba kvôli tomu, že pracovné zmeny na daný mesiac už boli vopred rozplánované a kvôli väzbe trvajúcej aj v marci 2015. Žalobca poukázal na to, že potvrdením o mzde preukázal výšku ušlého zárobku v súlade s § 134 a § 135 Zákonníka práce. V mesiacoch január a február 2015 kvôli väzbe nepracoval, a preto nepoberal mzdu a ani náhradu mzdy. Nemôže vo veci predložiť iný dôkaz, ako už predložil. Ide o podstatu pojmu ušlý zisk, ktorý je možný vyčísliť iba na základe predchádzajúcich období a predpokladu normálneho behu udalostí. Väzba tiež zasiahla do povesti žalobcu u jeho zamestnávateľa. Zamestnávateľ bol informovaný o tom, že žalobca nenastúpi do práce z dôvodu, že bol vzatý do väzby.

4. V duplike doručenej na tunajší súd 3. 6. 2019 žalovaný uviedol, že rozhodnutie o väzbe, nie je rozhodnutím o vine obvineného, ide iba o dočasné obmedzujúce opatrenie vykonávané v miere nevyhnutnej na dosiahnutie potrebného účelu, a preto na jej uvalenie v počiatočnom štádiu trestného konania, nemusí byť vina podozrivej osoby jednoznačne preukázaná a postačuje aj len dôvodné podozrenie, že obvinený spáchal trestný čin, pre ktorý sa voči nemu vedie trestné stíhanie. Zavinenie obvineného na vzatí do väzby nemožno stotožňovať so zavinením začatia trestného stíhania alebo vznesenia obvinenia, pretože skutočnosti odôvodňujúce vzatie do väzby sú skutkovo odlišné od tých, pre ktoré možno začať trestné stíhanie alebo vzniesť obvinenie. Určujúce je, či správanie obvineného, resp. iné skutočnosti vzťahujúce sa k jeho osobe, boli známe súdu už v čase rozhodovania o väzbe a vyvolali dôvodnú obavu zakladajúcu niektorý z dôvodov väzby podľa Trestného poriadku. Neobstojí preto argument žalobcu, že ak jeho trestné stíhanie skončilo zastavením, pretože v priebehu trestného stíhania sa nepreukázala pravdivosť tvrdení poškodenej o tom, že žalobca spáchal trestný čin, nemožno potom ani uvažovať o tom, že by si obvinený väzbu sám zaviniel. Oslobodenie spod obžaloby predstavuje len naplnenie predpokladu pre vznik nároku podľa § 8 ods. 5 písm. a) zákona č. 514/2003, avšak v súvislosti s posudzovaním otázky zavinenia väzby podľa § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. sú rozhodujúce skutkové okolnosti vzťahujúce sa k osobe a konaniu žalobcu v čase pred jeho zadržaním a rozhodovaním o väzbe, ktoré nemajú (i keď samozrejme môžu mať) priamy vzťah k skutkovej podstate trestného činu, pre ktorý bolo vznesené obvinenie. Pre posúdenie miery zavinenia obvineného na uvalení väzby je rozhodujúci len skutkový stav a konanie obvineného zistený v čase pred rozhodnutím o väzbe. Neskôr vykonané dôkazy a zistené skutočnosti, ktoré v konečnom dôsledku vedú k prepusteniu z väzby, prípadne i oslobodeniu spod obžaloby (v prípade žalobcu zastaveniu trestného stíhania a postúpenie veci na prešetrenie, či nejde o priestupok), nemôžu mať vplyv na hodnotenie stavu veci v čase rozhodnutia o väzbe. O vzatí žalobcu do väzby súd nerozhodol len na základe tvrdení poškodenej ako uvádza žalobca. Žalobca mal so svojou manželkou dlhodobé vážne manželské nezhody a konflikty, ktorých intenzita stúpala a ktoré mali vyvrcholiť zranením poškodenej pri vzájomnom konflikte 18. 12. 2014, čo podľa súdu vyplývalo nielen z výpovede poškodenej, ale aj z potvrdenia o lekárskom ošetrení poškodenej z 19. 12. 2014, pričom dlhodobé vážne manželské nezhody spojené občas aj s fyzickými atakmi nepoprel ani žalobca pri rozhodovaní o väzbe, uviedol len, že šlo o vzájomné konanie obidvoch manželov. Z uvedených skutočností (teda nielen z tvrdení poškodenej) je zrejmé, že práve dlhodobý a opakujúci sa charakter konania žalobcu voči jeho manželke, o ktorom si žalobca musel byť vedomý, že je na hranici legálnosti a primeranosti v spojení so skutočnosťou, že trestné stíhanie sa proti žalobcovi začalo pre podozrenie zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví a následne aj zločinu týrania blízkej a zverenej osoby, ktorých sa mal žalobca dopustiť voči manželke, bol podkladom a dôvodom pre rozhodnutie súdu o vzatí žalobcu do tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, keďže bola daná dôvodná obava, že v prípade ponechania na slobodu bude pokračovať v trestnej činnosti. Preto má žalovaný za to, že konaním žalobcu, ku ktorému došlo ešte v čase pred jeho zadržaním a rozhodovaním o jeho väzbe sa objektívne naplnila dikcia ustanovenia § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. o väzbe z dôvodu zavinenia žalobcu, ktorá bráni vzniku nároku na náhradu škody. Na dlhodobé neprimerané konanie žalobcu voči jeho manželke v období predchádzajúcom o rozhodovaní o väzbe, ako aj na ich vzájomný konflikt z 18. 12. 2014, v súvislosti, s ktorým došlo k zraneniu poškodenej možno usudzovať nielen z tvrdení poškodenej, ale z rozhodnutia Okresného úradu Liptovský Mikuláš, odboru všeobecnej vnútornej správy z 12. 1. 2016, č. 658/2015, ktorým bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. - o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorého sa mal dopustiť voči svojej manželke. Žalobca bol teda v súvislosti so skutkom spáchaným voči manželke, pre ktorý sa voči nemu viedlo trestné konanie, uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Žalovaný následne poukázal na to, že v súvislosti s neprimeraným konaním žalobcu voči jeho manželke v období predchádzajúcom rozhodovaní o väzbe bolo voči žalobcovi uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Liptovský Mikuláš z 2. 9. 2015, ČVS: ORP-30/1-VYS-LM-2015 vznesené aj obvinenie pre prečin nebezpečného vyhrážania, pričom predmetné trestné stíhanie skončilo uzatvorením zmiernu podľa § 220 Trestného poriadku medzi žalobcom a jeho manželkou, schváleným uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 23. 9. 2016, sp.zn.: 3T/115/2015, v ktorom žalobca vyhlásil, že spáchal skutky, pre ktoré sa voči nemu toto trestné stíhanie viedlo, pričom išlo o skutky, naplňujúce skutkovú podstatu nebezpečného vyhrážania, ktoré uvádzala poškodená už v zápisnici o trestnom oznámení z 13. 1. 2015 a v zápisnici o výsluchu svedka - poškodeného z 22. 1. 2015, ktoré predchádzali rozhodovaniu o väzbe. Preto je zavádzajúce tvrdenie žalobcu, že vyjadrenie poškodenej popisujúce vážne vzájomné konflikty a nezhody v manželskom živote, z ktorých popri iných zistených skutočnostiach vychádzal súd pri rozhodovaní o väzbe žalobcu, sa

ukázali ako nepreukázané a nepravdivé. V súvislosti s požadovanou náhradou škody a nemajetkovej ujmy a jej rozsahom, žalovaný zotrval na svojom stanovisku, podľa ktorého považuje požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy a predovšetkým jej výšku, za nepreukázanú a neodôvodnenú a tiež, že žalobcovi nevzniklo právo na náhradu ušlej mzdy za mesiac marec 2015.

5. Na pojednávaní konanom 29. 7. 2020 žalobca odkázal na svoje dovtedajšie písomné vyjadrenia a aj jeho ďalší prednes bol z obsahového hľadiska v podstate zhodný s týmito písomnými vyjadreniami. Nad ich rámec doplnil, že žalobca síce priznal talianske manželstvo, ale nepriznal nič, prečo by mohol byť vzatý do väzby. Trestnému konaniu sa nevyhýbal a spolupracoval, teda nezadal žiaden dôvod na vzatie do väzby. K nároku na ušlý zárobok za marec 2015 doplnil, že zamestnávateľ neuviedol, že by žalobcu v tomto období nezamestnal, ak by nebol vo väzbe, uviedol len že sa k tomu nevie vyjadriť, pretože by to bola špekulácia. Žalobca sa však domnieval, že za normálneho behu okolností by s ním zamestnávateľ uzatvoril novú pracovnú zmluvu s účinnosťou od 1. 3. 2015, čo vyplýva z toho, že zamestnávateľ s ním uzatvoril zmluvu od 1. 4. 2017 a vo všeobecnosti uviedol, že najbližší možný nástup bol vzhľadom na organizačné dôvody možný až od 1. 4. 2015. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme iba konštatovanie porušenie práva nie je postačujúce, preto sa domáha zadosťučinenia v peňažnej forme. Ak aj žaloba nie je dôvodná v celej časti je podľa neho dôvodná v prevažujúcej časti. Žalobca na tomto pojednávaní tiež výslovne zobrať späť svoje pôvodné návrhy na vykonanie dokazovania výsluchom svedkov D. J. a I. C., prostredníctvom znaleckých posudkov C.. M. a G.. G., ako aj obsahom spisu tunajšieho súdu sp.zn.: 1P/215/2017.

6. Žalovaný pojednávaní konanom 29. 7. 2020 taktiež odkázal na svoje dovtedajšie písomné vyjadrenia a aj jeho ďalší prednes bol obsahového hľadiska v podstate zhodný s týmito písomnými vyjadreniami. Nad tento rámec doplnil, že orgány činné v trestnom konaní nemohli v danom čase postupovať inak ako vziať žalobcu do väzby, pričom väzba trvala primerane dlho a žalobca bol z nej prepustený ihneď potom ako sa v priebehu ďalšieho dokazovania, že skutok nie je trestným činom. Väzba trvala najkratšie ako to bolo možné. Náhrada ušlého zárobku bola preukázaná len za časť mesiaca január a mesiac február 2015. Pokiaľ ide o mesiac marec, nemožno vychádzať z hypotetického ušlého zárobku, pretože pracovný pomer trval len do 28. 2. 2015. Rodinný život žalobcu bol v čase vzatia do väzby už narušený z iných predchádzajúcich dôvodov. Pokiaľ ide o pracovný život žalobcu, tam došlo veľmi rýchlo k jeho obnove, teda k obnove pracovného vzťahu a aj príjmu, a aj preto náhrada nemajetkovej ujmy (s prihliadnutím na priznanie náhrady ušlého zárobku) už nie je na mieste. Uvedené však necháva žalovaný na posúdenie súdu a v tejto súvislosti by chcel len poznamenať, že žalobcovi nemožno priznať nárok na úroky z omeškania z priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, nakoľko nárok na túto sumu vzniká až od právoplatnosti rozsudku, ktorým bola priznaná táto peňažná satisfakcia. Vzhľadom na to, že predmetom konania je nemajetková ujma spôsobená rozhodnutím o väzbe, nemôže žalovaný niesť zodpovednosť za spôsob výkonu väzby. Žalobca sa mal sťažovať na príslušníkov ZVJS v rámci výkonu väzby.

7. Na zistenie skutkového stavu súd na tomto pojednávaní vykonal dokazovanie na základe, ktorého dospel k nasledovným skutkovým zisteniam.

8. Z výpovede žalobcu vyplynulo, že k jeho zadržaniu políciou došlo v januári 2015 cestou do práce. V práci najprv nikto nevedel kde je a až neskôr sa dozvedeli, že bol zadržaný a vzatý do väzby. Za mesiac február 2015 nedostal žiadnu výplatu. S bývalými zamestnankyňami svojho zamestnávateľa mal predbežnú ústnu dohodu, že potom ako mu 28. 2. 2015 uplynie dohodnutá doba trvania pracovného pomeru, predĺžia mu pracovný pomer, avšak potom tam nastúpili nové zamestnankyne, ktoré o tejto dohode nevedeli. Takmer nevidí na jedno oko, má zvýšený vnútroočný tlak, na ktorý, keď neberie lieky (kvapky) trpí silnými bolesťami hlavy. Vo väzbe mu tieto lieky nepodávali a na bolesti mu iba raz dali jednu tabletku lbalginu. Návrh na rozvod manželstva podal on. Súd zveril dve deti do osobnej starostlivosti manželke a jedno jemu. Styk s deťmi pritom upravený nebol. Deti však chceli bývať s ním a často sa na neho pýtali. Žalobca mal záujem o styk s deťmi, ale manželka mu v tom fakticky bráni už päť rokov, volá na neho policajtov a dosiahla aj zákaz jeho prístupu k deťom, resp. do obydľia.

9. Z uznesenia povereného príslušníka PZ Obvodného oddelenia PZ Liptovský Mikuláš, ČVS: ORP-37/ OO-LM-2015 z 15. 1. 2015 súd zistil, že žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že 18. 12. 2014 fyzicky napadol svoju bývalú manželku W. Y.Ú. tak, že ju rukou udrel do hlavy, do oblasti čela, nad koreň nosa, následkom čoho jej vyvrátil hlavu dozadu a týmto konaním jej spôsobil

podvrtnutie a natiahnutie stavcov krčnej chrbtice, čo bolo sprevádzané bolesťami krku s vyžarovaním do pravej strany hlavy, čo si vyžiadalo lekárske ošetrenie a práceneschopnosť do 5. 1. 2015 (vrátane) počas, ktorej bola obmedzená na obvyklom spôsobe života, pretože nemohla riadne vykonávať bežné činnosti a chodiť do zamestnania.

10. Z uznesenia vyšetrovateľa PZ Okresného riaditeľstva PZ v Liptovskom Mikuláši, odboru kriminálnej polície, ČVS: ORP-30/1-VYS-LM-2015 z 20. 1. 2015 vyplynulo, že voči žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že najmenej od leta 2014 fyzicky napádal svoju bývalú manželku W. Y. tak, že ju udieral päťami do oblasti hlavy a fackoval ju, silno ju kopal do všetkých častí tela, silno do nej strkal rukami, pričom veľakrát nekontrolovane spadla na zem, z čoho mávala modriny a podliatiny po celom tele a tiež jej zakazoval nosiť čipkované spodné prádlo a to, či toto prádlo nenosí kontroloval pri jej odchode do práce, kedy jej kontroloval aj tašku, a keď ju náhodou stretol v meste, musela mu ukázať aké spodné prádlo má na sebe oblečené, taktiež jej pravidelne niekoľkokrát do týždňa kontroloval obsah mobilu a zakazoval jej zúčastňovať sa firemných akcií, bránil jej chodiť k rodičom a s kolegami na kávu, dvakrát až trikrát do týždňa jej nadával do kuriev, štetiek, pič a upodozrieval ju z nevery, čoho svedkami boli ich tri maloleté deti, a tiež sa jej vyhrážal zabitím, čím bývalej manželke spôsobil fyzické a psychické utrpenie následkom ktorého bola v neustálom strese a strachu, z čoho pramenili bolesti brucha, ktorými trpí.

11. Z uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 24. 1.2015, sp.zn.: 8Tp/2/2015 mal súd preukázané, že žalobca bol vzatý do väzby, pričom väzba začala 22. 1. 2015. Z obsahu tohto uznesenia tiež vyplynulo, že dôvodné podozrenie zo spáchania vyššie uvedených dvoch stíhaných skutkov, ktorými sa mal žalobca dopustiť prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, založila sudkyňa pre prípravné konania na výpovedi poškodenej (bývalej manželky žalobcu) a z lekárskeho ošetrenia o zraneniach poškodenej z 19. 12. 2014. Z týchto dôkazov vychádzala sudkyňa pre prípravné konanie aj pri konštatovaní existencie dôvodnej obavy z pokračovania v trestnej činnosti na strane žalobcu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda pri konštatovaní samotného dôvodu preventívnej väzby.

12. Z uznesenia Krajského súdu v Žiline sp.zn.: 3Tpo/6/2015 z 5. 2. 2015 súd zistil, že krajský súd zamietol sťažnosť žalobcu voči uzneseniu Okresného súdu Liptovský Mikuláš o vzatí do väzby z 24. 1. 2015, pričom sa v plnom rozsahu stotožnil s jeho závermi.

13. Z uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 12. 3. 2015, sp.zn.: 8Tp/2/2015 vyplynulo, že žalobca bol prepustený z väzby na slobodu na základe prijatia jeho písomného sľubu podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a nariadenia dohľadu probačného a mediačného úradníka nad jeho správaním podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, za súčasného uloženia primeraných obmedzení a povinností, teda, že súd naďalej konšatoval existenciu dôvodov väzby na strane žalobcu, ale nahradil ju uvedenými dvoma prostriedkami.

14. Z uznesenia vyšetrovateľa PZ Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Liptovskom Mikuláši, ČVS: ORP/30/1-VYS-LM-2015 z 8. 7. 2015 mal zase súd preukázané, že žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že sa v presne nezistenom čase vyhrážal svojej exmanželke W. Y., pritom ako ju bil so slovami „najradšej by som ťa zabil“, čo v W. Y. vzbudilo strach a strach z obvineného, pričom táto to vnímala tak, že by to bol obvinený schopný spraviť, ďalej, že sa žalobca vyhrážal svojej exmanželke v presne nezistenom čase a to, keď sa W. Y. rozprávala a smiala so svojimi deťmi, pričom žalobca ku nej prišiel so slovami, aby sa prestala smiať, pretože nemôže počuť ten jej odporový smiech, lebo by ju najradšej zabil, na čo W. Y. ostala ticho a tiež, že sa žalobca vyhrážal W. Y. v presne nezistenej dobe, keď išiel z nočnej služby do baru Route66 v Liptovskom Mikuláši, kde mu niekto povedal, že W. Y. je kurva tak, keď prišiel domov, najskôr slovne zaútočil na W. Y., pričom táto odišla do kúpeľne, kde za ňou prišiel a začal na ňu útočiť, pričom jej povedal „najradšej by som ťa zabil, ty štetka odporná“, čím tak v W. Y. vzbudili tieto vyhrážky strach.

15. Z uznesenia Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš z 11. 11. 2015, sp.zn.: 2Pv 49/15/5505 súd zistil, že trestná vec žalobcu vedená pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm.

a) Trestného zákona a pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona bola podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku postúpená Okresnému úradu Liptovský Mikuláš, odboru všeobecnej vnútornej správy, pretože výsledky vyšetrovania preukázali, že nejde o trestný čin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom.

16. Z uznesenia Krajskej prokuratúry v Žiline zo 16. 12. 2015, sp.zn.: 3KPt 48/15/5500 vyplynulo, že sťažnosť žalobcu podanú proti uzneseniu Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš sp.zn.: 2Pv 49/15/5505 z 11. 11. 2015, ktorým bola uvedená trestná vec podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku postúpená Okresnému úradu Liptovský Mikuláš, odboru všeobecnej vnútornej správy bola zamietnutá ako nedôvodná.

17. Z rozkazu o uložení sankcie za priestupok vydaného Okresným úradom Liptovský Mikuláš, odbor všeobecnej vnútornej správy 12. 1. 2016, pod č. 658/2015 mal súd za preukázané, že žalobca bol uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. b) zákona o priestupkoch, ktorého skutkovú podstatu naplnil tým, že v mieste svojho trvalého bydliska v presne nezistené dni, v čase približne od augusta 2014 do 24. 1. 2015, kedy bol vzatý do väzby, fyzicky aj verbálne napádal svoju manželku W. Y. tak, že ju fackoval, vulgárne jej nadával, kontroloval obsah jej tašky, kontroloval obsah jej mobilu a požadoval od nej, aby mu povedala, aké spodné prádlo nosí a 18. 12. 2014 v čase okolo 23.00 hod. v chodbe vybral svojej manželke W. Y. z jej bundy mobil a bundu jej roztrhal a zahodil, čím úmyselne narušil občianske spolunažívanie medzi nimi iným hrubým správaním. za čo bola žalobcovi podľa § 11 ods. 1 písm. b) v spojení s § 50 ods. 2 zákona o priestupkoch žalobcovi uložená pokuta vo výške 30 eur.

18. Medzi stranami sporu nebolo sporné skutkové tvrdenie, že väzba žalobcu vo veci vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 8Tp/2/2015 trvala od 22. 1. 2015 do 13. 3. 2015. Takisto nebolo sporné, že uvedený rozkaz o uložení sankcie za priestupok z 12. 1. 2016 nadobudol právoplatnosť.

19. Z pracovnej zmluvy uzatvorenej 28. 3. 2015 medzi zamestnávateľom - spoločnosťou SlovTan Contract Tannery spol. s r.o., IČO: 31592635, so sídlom Priemyselná č. 1, Liptovský Mikuláš a zamestnancom - žalobcom vyplynulo, že zmluvné strany si dojednali pracovnú zmluvu s dojednaným dňom nástupu do práce 1. 4. 2015 na pozíciu robotníka, s rozsahom pracovnej doby 37,5 hodiny týždenne, vo viaczmennej prevádzke, pričom pracovný pomer bol dohodnutý na dobu určitú, do 30. 9. 2015.

20. Z potvrdenia o príjme zamestnávateľa - spoločnosti SlovTan Contract Tannery spol. s r.o. z 8. 1. 2018 vyplynulo, že v mesiaci október 2014 žalobca odpracoval 161 hodín a jeho čistá mzda predstavovala sumu 521,48 eur, v mesiaci november 2014 odpracoval 150 hodín a jeho čistá mzda predstavovala sumu 446,25 eur a v decembri 2014 odpracoval 103,50 hodín a jeho čistá mzda predstavovala sumu 572,46 eur.

21. Z uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn.: 3T/115/2015 z 23. 9. 2016 mal súd preukázané, že tunajší súd podľa § 290 ods. 5 Trestného poriadku a § 220 ods. 1 Trestného poriadku schválil zmier uzatvorený 15. 7. 2016 medzi obvineným žalobcom a poškodenou bývalou manželkou žalobcu a zastavil trestné stíhanie pre skutok, ktorého sa mal dopustiť na tom základe, že v období od augusta 2014 do 22. 1. 2015, kedy bol vzatý do väzby, fyzicky napádal svoju vtedajšiu manželku W. Y., pričom sa jej vyhrážal slovami „najradšej by som ťa zabil“, a to v presne nezistený deň v mesiaci august 2014, potom ako sa jej vyhrážal, že ju zabije, že má vypadnúť, na čo ona odišla, pretože sa bála, že čo bude nasledovať, po návrate domov vo večerných hodinách ju potom fyzicky napadol v detskej izbe tak, že ju bil päšťami do hlavy a do rúk a kopal ju do nôh, čo v nej vzbudilo strach a ďalej sa jej vyhrážal v presne nezistenom čase v roku 2014, v mieste trvalého bydliska, keď sa rozprávala a smiala so svojimi deťmi, keď prišiel ku nej so slovami, aby sa prestala smiať, pretože nemôže počuť ten odporný smiech, lebo by ju najradšej zabil, na čo ona zareagovala tak, že ostala ticho a jeho konanie v nej vzbudilo strach, nakoľko obvinenému bolo vidno v tvári srd a hnev a následne sa jej vyhrážal niekedy v mesiaci november 2014, v mieste trvalého bydliska, keď išiel z nočnej služby do baru Route66 v Liptovskom Mikuláši, kde mu niekto povedal, že jeho bývalá manželka je kurva, načo po návrate domov jej začal vulgárne nadávať a následne v kúpeľni na ňu fyzicky zaútočil, pričom jej povedal „najradšej by som ťa zabil, ty štetka odporná“, pričom jeho konanie v W. Y. vzbudilo strach a obavu o život a zdravie, čím spáchal pokračovací

prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona v spojení s § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Z obsahu uvedeného uznesenia tiež vyplynulo, že žalobca vyhlásil, že spáchal vyššie uvedený skutok, pre ktorý bol trestne stíhaný, pričom toto vyhlásenie vykonal slobodne, vážne a zrozumiteľne a určito. Z vyznačenej doložky právoplatnosti a vykonateľnosti na prvej strane tohto uznesenia pritom vyplynulo, že toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 19. 11. 2016.

22. Zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody z 27. 2. 2018 a stanoviska Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky k tejto žiadosti o predbežné prerokovanie z 15. 3. 2018 vyplynulo, že žalobca podal na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 15 a nasl. zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v rozsahu uvedenom v žalobe, a že Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky tejto žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nevyhovelo pre nesplnenie zákonných podmienok pre vznik nároku na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy.

23. Z vyjadrenia zamestnávateľa žalobcu - spoločnosti SlovTan Contract Tannery spol. s r.o. z 21. 11. 2019 vyplynulo, že žalobca pracoval v ich spoločnosti v hlavnom pomere od 14. 8. 2014 do 28. 2. 2015, pracovný pomer bol pritom uzatvorený na dobu určitú do 28. 2. 2015 a skončil uplynutím tejto dohodnutej doby. V období od 24. 1. 2015 až do skončenia pracovného pomeru 28. 2. 2015 mu zamestnávateľ evidoval neprítomnosť z dôvodu väzby. Nový hlavný pracovný pomer bol so žalobcom uzatvorený od 1. 4. 2015.

24. Z potvrdenia zamestnávateľa žalobcu - spoločnosti SlovTan Contract Tannery spol. s r.o. z 20. 11. 2019 súd zistil, že v mesiaci január 2015 žalobca odpracoval 74 hodín a bola mu vyplatená čistá mzda vo výške 367,51 eur a v mesiaci február 2015 neodpracoval žiadnu hodinu a nebola mu vyplatená žiadna čistá mzda. Z tohto potvrdenia nevyplývalo, že by v uvedenom období bol žalobca poberateľom náhrady mzdy.

25. Z úradného záznamu z 8. 6. 2020 (č.l. 235) súd zistil, že pri telefonickom rozhovore medzi asistentkou tunajšieho súdu a personalistkou zamestnávateľa žalobcu, personalistka uviedla, že na otázky z výzvy súdu z 25. 5. 2020 sa nedá odpovedať, pretože nevie, akoby reagovali, keďže sú to hypotetické otázky a pri odpovediach na ne, by sa jednalo len o čisté špekulácie, keďže taká situácia nenastala a ona by ani nevedela odpovedať, keďže v tom čase vo firme ešte nepracovala. Dodala, že si nebude vymýšľať odpovede na už spomínané otázky.

26. Z písomného vyjadrenia zamestnávateľa žalobcu z 10. 6. 2020 mal súd preukázané, že na otázku súdu z výzvy z 25. 5. 2020, aby uviedol, z akého dôvodu bola uzatvorená nová pracovná zmluva so žalobcom až 28. 3. 2015 (s určením nástupu do práce 1. 4. 2015), a teda nie hneď po jeho prepustení z väzby 13. 3. 2015, tento zamestnávateľ uviedol, že termín nástupu do zamestnania ovplyvňujú viaceré faktory - požiadavky na nových zamestnancov podľa potrieb výroby (množstva zákaziek, termíny výberových konaní a termín vstupných lekárskech prehliadok.) Deň 1. 4. 2015 bol najbližší možný termín nástupu pre nových zamestnancov. Z tohto písomného vyjadrenia tiež vplynulo, že na otázku tunajšieho súdu z výzvy z 25. 5. 2020, či by so žalobcom uzavrel novú pracovnú zmluvu už vo februári 2015 (s určením nástupu do práce od 1. 3. 2015, keďže 28. 2. 2015 mu končila dojednaná doba trvania pracovného pomeru podľa starej zmluvy), ak by vtedy nebol žalobca vo väzbe, zamestnávateľ žalobcu uviedol, že vyjadriť sa k tejto otázke nie je možné, keďže daná situácia nenastala a odpoveď na túto otázku by bolo možné posudzovať ako špekuláciu.

27. Pri právnom posúdení takto zisteného skutkového stavu súd aplikoval nasledovné právne ustanovenia.

28. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. - o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom od 1. 1. 2013 (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci“) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

a) nezákonným rozhodnutím,

- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

29. Podľa § 3 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

30. Podľa § 8 ods. 5 písm. c) zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak vec bola postúpená inému orgánu.

31. Podľa § 8 ods. 6 písm. a) zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zaviniла sama.

32. Podľa § 17 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

33. Podľa § 17 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

34. Podľa § 17 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

35. Podľa § 17 ods. 4 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

36. Podľa § 25 ods. 2, prvej vety zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci strata na zárobku sa uhrádza, aj keď nebola spôsobená škoda na zdraví.

37. Podľa § 444 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej len „OZ“) pri škode na zdraví sa jednorazove odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia.

38. Žalovaný poukazujúc na ustanovenie § 8 ods. 6 písm. a) zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci namietal, že žalobca si väzbu zaviniл sám, keď poukazoval na jeho výpoveď pred sudkyňou pre prípravné konania, v rámci, ktorej sa mal žalobca priznať k existencii dlhodobých a opakovaných vzájomných konfliktov s bývalou manželkou, ktoré niekoľkokrát vyústili aj do vzájomných fyzických útokov, ako aj keď poukazoval na rozhodnutie Okresného úradu Liptovský Mikuláš o uložení sankcie za priestupok, ktorého sa mal žalobca dopustiť svojim konaním v období pred jeho vzatím do väzby, či keď poukazoval na trestné konanie vedené na tunajšom súde pod sp.zn.: 3T/115/2015 v rámci, ktorého sa žalobca priznal ku skutku, ktorým spáchal prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona vo vzťahu k bývalej manželke v období pred jeho vzatím do väzby. V súvislosti s touto námietkou súd uvádza, že pre posúdenie, či si obvinený väzbu zaviniл sám, sú významné tie skutočnosti, ktoré boli dôvodom vzatia obvineného do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) až písm. c) Trestného poriadku (obava, že obvinený ujde, bude mariť vyšetrovanie alebo pokračovať v trestnej činnosti), ktoré sú však odlišné od skutočností, ktoré boli dôvodom na začatie trestného stíhania (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn.: 25Cdo 882/2003.) Pre posúdenie zavinenia na vzatí do väzby je rozhodujúci zistený skutkový stav a konanie obvineného v čase pred rozhodnutím o väzbe, neskôr zistené skutočnosti a vykonané

dôkazy, ktoré vedú k prepusteniu z väzby, prípadne k oslobodeniu spod obžaloby, nemôžu mať vplyv na hodnotenie stavu veci v čase rozhodnutia o väzbe (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn.: 25Cdo 882/2003.) Ak by mali byť relevantné skutočnosti, ktoré sú dôvodom na začatie trestného stíhania, potom by ust. § 8 ods. 6 písm. a) zákona o zodpovednosti za škody stratilo zmysel, pretože obvinený vždy musel zaviniť väzbu. Žalobca bol v prejednávanej veci vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda z dôvodu obavy, že bude pokračovať v trestnej činnosti, pre ktorú bol trestne stíhaný. Obavu z pokračovania v trestnej činnosti (dôvod preventívnej väzby) sudkyňa pre prípravné konanie (rovnako aj krajský súd v konaní o sťažnosti) vyvodila len z výpovede poškodenej - bývalej manželky žalobcu a lekárskej správy o zraneniach poškodenej (ktorá neobsahovala žiadne vyjadrenia k možnému mechanizmu týchto zranení.) Žalobca sa v tomto konaní (pred jeho vzatím do väzby) nepriznal ku konaniu, ktoré by malo charakter trestnej činnosti, priznal len existenciu dlhodobých a opakovaných manželských konfliktov s občasnými vzájomnými fyzickými úrokmi, ktoré však podľa neho vždy začala poškodená. Z uvedeného vyplýva, že táto výpoveď žalobcu nemohla nijako prispieť ku konečnému záveru o existencii obavy z pokračovania v trestnej činnosti. Dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti teda vyvodil súd výlučne z výpovede poškodenej a lekárskej správy o zraneniach poškodenej, z čoho vyplýva, že obvinený svojim správaním nezavinil vznik tejto obavy u konajúceho súdu. V tejto súvislosti súd poukazuje, že aj register trestov mal obvinený v danom čase bez záznamu (hoci záznam v registri trestov ešte sám o sebe nie je spôsobilý odôvodniť záver o zavinení na vzatí do väzby.) Pokiaľ ide o poukaz žalovaného na priestupkové konanie, (kde bola žalobca právoplatne uznaný vinným z priestupku) a trestné konanie (v rámci ktorého došlo aj pre priznanie žalobcu k právoplatnému uzatvoreniu zmieru a zastaveniu konania), treba povedať, že ak aj bolo po právoplatnom skončení konania o vzatí do väzby zistené, že žalobca sa v období pred rozhodovaním o jeho vzatí do väzby správal takým spôsobom, ktorý by mohol byť vyhodnotený ako dôvod na vzatie do väzby (keby o ňom vtedy konajúci súd vedel), avšak k tomu zisteniu došlo až po vzatí obvineného do väzby (súd, ktorý ho zobral do väzby o tom nevedel), tak je zrejmé, že toto správanie žalobcu nemohlo byť dôvodom jeho vzatia do väzby, a preto mu nemožno (z týchto dôvodov) pričítať zavinenie na jeho vzatí do väzby. Navyše, správanie žalobcu, ktoré napĺňa znaky priestupku, by nemohlo odôvodniť obavu z pokračovania v trestnej činnosti, ani keby bolo konajúcim súdom zistené ešte pred vzatím žalobcu do väzby, pretože obavu z pokračovania v trestnej činnosti môže založiť len (iná) trestná činnosť, nie konanie obvineného majúce charakter netrestnej činnosti (priestupku.)

39. Súd tiež nemohol súhlasiť s námietkou žalovaného, že nezákonnosť rozhodnutia o väzbe, teda zrušenie rozhodnutia o väzbe pre jeho nezákonnosť, je podmienkou pre priznanie nároku na náhradu škody, nakoľko z ustanovenia § 8 ods. 5 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ani z ustanovenia § 3 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, takáto podmienka nezákonnosti vôbec nevyplýva. Zákon v týchto právnych ustanoveniach výslovne (v súvislosti s inými dôvodmi pre vznik nároku na náhradu škody) požaduje nezákonnosť rozhodnutia, resp. iného zásahu orgánov verejnej moci, avšak pri rozhodnutí o väzbe takáto podmienka nezákonnosti zjavne chýba. Z uvedeného teda vyplýva, že obvinený sa môže domáhať nároku na náhradu škody aj v prípade, že rozhodnutie o väzbe bolo zákonné (viď aj komentár k zákonu o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, vydavateľstvo Wolters Kluwer, autor: Mgr. Róbert Jakubáč, PhD., 2016, str. 73) Navyše, v materiálnom právnom štáte je nevyhnutné, aby štát vždy niesol objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorými zasahuje do základných práv jednotlivca, a preto vôbec nie je podstatné ako sudca pre prípravné konanie, vzhľadom na penzum vtedy zistených skutočností, resp. dôkazov vyhodnotil podozrenie zo spáchania stíhaného skutku obvineným a existenciu obavy z pokračovania v trestnej činnosti, teda či jeho rozhodnutie o vzatí do väzby možno považovať za zákonné alebo nie, ale len to, či sa (nakoniec) v ďalšom priebehu tohto trestného konania (po vykonaní všetkých dôkazov) jeho podozrenie potvrdilo alebo nie. rozhodujúci je teda len neskorší konečný výsledok trestného konania (v danom prípade postúpenie veci inému orgánu z dôvodu, že nešlo o trestný čin), pretože takýto záver má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o väzbe pre nezákonnosť. Aj preto by nebola zákonnosť rozhodnutia o vzatí do väzby prekážkou pre priznanie náhrady škody žalobcovi, ktorého trestné vec bola postúpená na priestupkové konanie. Rovnaký záver dokonca platí aj pre priznanie nároku na peňažnú satisfakciu za nemajetkovú ujmu (napriek zneniu ust. § 17 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktoré ako podmienku pre priznanie tejto peňažnej satisfakcie vyžaduje aj existenciu nezákonného rozhodnutia), pretože ani takomto prípade nemožno formalisticky lipnúť na požiadavke formálneho zrušenia nezákonného rozhodnutia (viď aj obdobný právny názor vyslovený v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn.: III.ÚS 754/2016, v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn.: 4Cdo 54/2011 z 30.

1. 2012, či v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.: 8Cdo 53/2014 z 30. 9. 2014.) Súd v súvislosti s náhradou nemajetkovej ujmy tiež poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.: 7Cdo 121/2012 zo 14. 3. 2013, podľa ktorého nárok na odškodnenie nemajetkovej ujmy vo sfére osobnostných práv možno priznať tomu, na kom bola väzba vykonaná, aj keď rozhodnutie o väzbe bolo zákonné, ak bolo trestné stíhanie zastavené, resp. obvinený bol spod obžaloby oslobodený.

40. Súd považoval za potrebné osobitne zdôrazniť, že pri (nasledujúcich) záveroch o neunesení dôkazného bremena (vo vzťahu k niektorým zložkám uplatneného nároku) nemohol vychádzať z nespornosti niektorých skutkových tvrdení žalobcu pre ich účinné nepopretie zo strany žalovaného podľa § 151 Civilného sporového poriadku, nakoľko pri niektorých skutkových tvrdeniach žalobcu, ktoré sa v zmysle § 151 ods. 2 CSP netýkali konania alebo vnímania žalovaného ako protistrany (teda, o ktorých nemohol mať objektívne nejakú vedomosť), nemohol v zmysle tohto ustanovenia (uvedením vlastného skutkového príbehu) účinne poprieť, aby tak zamedzili následku ich nespornosti pre podľa § 151 ods. 1 CSP.

41. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na náhradu škody - ušlý zárobok ako forma ušlého zisku podľa § 17 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, tak tento sa súdu javil ako čiastočne dôvodný, a to len pre obdobie od 22. 1. 2015 (vzatie do väzby) do 28. 2. 2015 (do času kedy mal skončiť podľa pôvodnej pracovnej zmluvy dojednaný pracovný pomer na dobu určitú.) Zamestnávateľ totiž v tomto období evidoval u žalobcu neprítomnosť v práci z dôvodu väzby a nevyplácal mu žiadnu mzdu a ani náhradu mzdy, preto súd podľa § 8 ods. 5 písm. c) v spojení s § 17 ods. 1 a § 25 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci priznal žalobcovi nárok na náhradu ušlého zárobku za toto obdobie vo výške vypočítanej z údajov o príjmoch žalobcu u tohto zamestnávateľa v poslednom predchádzajúcom kalendárnom štvrtroku, teda v poslednom kalendárnom štvrtroku 2014, t.j. v celkovej výške 753,30 eur (priemerná hodinová čistá mzda za posledný štvrtrok 2014 v sume 3,72 eur = ((521,48 eur + 446,25 eur + 572,46 eur) : (161 hodín + 150 hodín + 103,50 hodín)) x 7 pracovných dní po 7,5 hodín v januári 2015 + 20 pracovných dní po 7,5 hodín vo februári 2015.) Preto podľa § 17 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci súd žalobcovi priznal nárok na náhradu škody - ušlého zárobku za obdobie od 22. 1. 2015 do 28. 2. 2015 vo výške 753,30 eur.

42. Pokiaľ ide o obdobie od 1. 3. 2015 do 1. 4. 2015 (t.j. do dňa kedy žalobca začal u zamestnávateľa vykonávať prácu na základe novej pracovnej zmluvy), nebolo možné vyhovieť uplatnenému nároku na náhradu ušlého zárobku. Z písomného vyjadrenia zamestnávateľa z 10. 6. 2020, kde sa pre špekulatívnosť, resp. neschopnosť takejto odpovede zamestnávateľ odmietol vyjadriť k otázke súdu, či by so žalobcom uzatvoril novú pracovnú zmluvu (s účinnosťou od 1. 3. 2015), ak by nebol vo väzbe, súd dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu skutkovému tvrdeniu, že zamestnávateľ by s ním na obdobie od 1. 3. 2015 do 1. 4. 2015 uzatvoril novú zmluvu, ak by nebol vo väzbe. Príčinná súvislosť medzi rozhodnutím o väzbe a škodou, ktorá je jednou z podmienok priznania nároku na náhradu škody musí byť bezpečne preukázaná (viď aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn.: I. ÚS 177/2008.) Otázka príčinnej súvislosti je pritom otázkou skutkovou a nie právnou. V zhode s vyššie uvedeným vyložil pojem príčinná súvislosť aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku z 28. 10. 2010, sp.zn.: 3Cdo 130/2010, ktorý síce nebol vydaný vo veci uplatňovania práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, avšak aj z neho je zrejmy ustálený výklad pojmu príčinná súvislosť. Najvyšší súd totiž konštatoval, že pre záver o existencii príčinnej súvislosti nestačí pravdepodobnosť, príčinná súvislosť musí vždy s istotou preukázané (bezpečne zistená), pričom dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. Záver žalobcu o pravdepodobnosti uzatvorenia ďalšej pracovnej zmluvy s účinnosťou od 1. 3. 2015, tak z hľadiska priznania nároku na náhradu škody nemôže obstať. A ani zo samotnej skutočnosti, že zamestnávateľ s účinnosťou dva týždne po prepustení žalobcu z väzby s ním uzatvoril novú pracovnú zmluvu (s účinnosťou od 1. 4. 2015) ešte bezpečne nevyplýva záver, že by bol uzatvoril (ak by žalobca nebol v tom čase vo väzbe) so žalobcom pracovný pomer s účinnosťou od 1. 3. 2015 do 1. 4. 2015, pretože mohol mať z rôznych dôvodov (organizačných a pod.) záujem uzatvoriť tento pracovný pomer až od 1. 4. 2015, a nie už od 1. 3. 2015. Preto neobstojí ani argumentácia žalobcu, že jeho zamestnávateľ nepovedal, že by s ním neuzatvoril túto zmluvu, žalobca musí preukázať, že by s ním túto zmluvu uzatvoril a to sa mu nepodarilo. Samotný zamestnávateľ sa priznal, že nevie, či by s ním uzatvoril zmluvu. Tvrdenie žalobcu o predbežnej dohode s predchádzajúcou personalistkou, že mu od 1. 3. 2015 bude predĺžená pracovná zmluva vyplýva len z jeho vlastnej výpovede a pritom v rozpore s touto výpoveďou je písomná správa zamestnávateľa z 10. 6. 2020, kde

tento odmietal potvrdiť existenciu takejto skutočnosti. Za týchto okolností posudzujúc rozpor medzi týmito dvoma dôkazmi súd považoval za hodnovernejšie písomné potvrdenie zamestnávateľa ako výpoveď žalobcu, ktorou chcel preukázať vlastné tvrdenie. Z uvedených dôvodov preto súd podľa § 17 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zamietol uplatnený nárok na náhradu škody - ušlého zárobku z obdobia od 1. 3. 2015 do 1. 4. 2015.

43. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnený nárok na peňažnú satisfakciu za žalobcom utrpenú nemajetkovú ujmu opísanú v žalobe a replike podľa § 17 ods. 2 v spojení s § 8 ods. 5 písm. c) zákona o zodpovednosti za škodu, tak súd považoval tento nárok za dôvodný len čiastočne, a to len v súvislosti s nemajetkovou ujmu, ktorú žalobca utrpel v súvislosti so znížením jeho dôstojnosti a vážnosti u zamestnávateľa, resp. v pracovnom prostredí.

44. V súvislosti s nárokom na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy však treba najprv vysvetliť, že v konaní o náhrade škody podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nie je možné na žalobcu uvaliť nesplniteľné dôkazné bremeno a urobiť tak jeho ústavou zakotvené právo na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci iluzórnym, a preto v situácii, keď žalobca nie je schopný presne určiť (tvrdiť) a preukázať výšku škody, resp. nemajetkovej ujmy spôsobenej mu pri výkone verejnej moci, pričom však (aspoň) tvrdí a preukáže, že mu takáto škoda, resp. nemajetková ujma vznikla, nemôže súd rozhodnúť, že mu preto táto škoda, resp. nemajetková ujma nebude vôbec nahradená alebo že medzi protiprávnym konaním a vzniknutou škodou, či nemajetkovou ujmu nie je daná príčinná súvislosť. Súd v takejto situácii musí určiť výšku náhrady za vzniknutú škodu, resp. nemajetkovú ujmu podľa spravodlivého uváženia jednotlivých okolností prípadu (viď aj nález Ústavného súdu Českej republiky z 24. 7. 2014, sp.zn.: II. ÚS 1430/13 alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. 8. 2019, sp.zn.: 4Cdo 125/2019.)

45. Ďalej, podľa § 216 Civilného sporového poriadku je súd v civilnom procese viazaný žalobným návrhom žalobcu. Podľa § 216 ods. 2 CSP výnimku z tejto viazanosti predstavujú iba také konania, kde určitý spôsob usporiadania vzťahov medzi stranami sporu vyplýva z osobitného predpisu (ide o tzv. konania iudicium duplex, kedy žalobca vystupuje súčasne aj v pozícii žalovaného a naopak, napríklad konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva, konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva a pod.) Civilné sporové konanie je ovládané dispozičným princípom. Konanie sa začne len na základe podanej žaloby a žalobca vymedzuje predmet sporového konania, a to pokiaľ ide o : 1.) konkrétny právny vzťah, o ktorom tvrdí, že existuje a je ohrozený alebo porušený, 2.) konkrétny nárok z tohto právneho vzťahu, ktorému žiada poskytnúť súdnu ochranu a 3.) výšku a rozsah plnenia, ktoré z daného nároku žiada priznať. Medzi stranami sporu totiž môže existovať viacero právnych vzťahov, resp. aj v rámci jedného právneho vzťahu môže existovať niekoľko ohrozených alebo porušených práv a žalobca sa nemusí domáhať ochrany celého nároku alebo napríklad len jeho časti. V súlade s autonómiou súkromnoprávných vzťahov, súdy neposkytujú ochranu právnomu vzťahu, právu, ani nároku na plnenie, o ochranu ktorého žalobca nežiadal. Súd sa teda v sporovom konaní nebude vecne zaoberať iným právnym vzťahom, iným právom, ani iným plnením (čo do druhu alebo do výšky), než aké sú uvedené v žalobe a nemôže priznať iné plnenie ako je žiadané v petite (viď aj komentár k § 216 Civilného sporového poriadku, C.H.BECK, 2016, str. 800, autori : Števček a kol.)

46. V prejednáwanej veci si žalobca uplatňoval nárok na peňažnú satisfakciu (len) za nemajetkovú ujmu, ktorú mal utrpieť :

- a) v dôsledku zníženia jeho dôstojnosti a vážnosti v pracovnom prostredí, v očiach spolupracovníkov a u zamestnávateľa, ktorý evidoval ako dôvod jeho neprítomnosti v práci väzbu, ako aj vzhľadom na to, že k zadržaniu malo dôjsť došlo v práci pred kolegami,
- b) z dôvodu zhoršenia jeho vzťahov s deťmi, ku ktorému došlo v dôsledku takmer dvojmesačného pobytu vo väzbe, pre ktorý sa nemohol o svoje deti starať, hoci sa o ne dovedy pravidelne staral,
- c) z dôvodu zníženia jeho dôstojnosti a cti v očiach tretích osôb, pred ktorými ho jeho bývalá manželka opisovala ako kriminálnika a násilníka, ktorý je vo väzení (väzbe), a
- d) v rámci výkonu väzby (výlučne) v dôsledku utrpených silných bolestí hlavy, ktoré nastali z dôvodu, že vo výkone tejto väzby nedostal potrebné lieky (kvapky) na zníženie vnútroočného tlaku, ktoré inak na základe lekárskeho predpisu pravidelne užíval.

47. Žalobca si neuplatňoval nárok na peňažnú satisfakciu za inú (ako v písm. a) až d) predchádzajúceho odstavca špecifikovanú) nemajetkovú ujmu, teda si ani neuplatňoval nárok na peňažnú satisfakciu za utrpenie spôsobené (vo všeobecnosti) obmedzením jeho osobnej slobody pobytom vo väzbe (odvíjajúci sa od dĺžky tohto pobytu vo väzbe.)

48. Súd bol v prejednávanej veci podľa § 216 CSP viazaný žalobným návrhom žalobcu a nemohol mu preto priznať peňažnú náhradu tej nemajetkovej ujmy, vo vzťahu ku ktorej to žalobca nežiadal. Avšak (v súlade s vyššie citovanou judikatúrou) vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku na peňažnú satisfakciu za nemajetkovú ujmu, ktorá je uvedená v písm. a) až d) predchádzajúceho odstavca, rešpektoval jeho ústavné právo na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci a v snahe neučiniť toto právo iluzórnym, v situácii, keď žalobca aspoň tvrdil a preukázal základ takejto nemajetkovej ujmy, nezamietol (v situácii, keď žalobca netvrdil a nepreukázal výšku nemajetkovej ujmy) uplatnený nárok pre neunesenie bremena tvrdenia, resp. dôkazného bremena, ale určil výšku náhrady za nemajetkovú ujmu podľa spravodlivého uváženia jednotlivých okolností prípadu.

49. Konkrétne, pokiaľ ide o uplatnený nárok na peňažnú satisfakciu za nemajetkovú ujmu uvedenú vyššie v písm. a), súd vychádzajúc z písomného potvrdenia zamestnávateľa žalobcu o tom, že evidoval ako dôvod jeho neprítomnosti v práci väzbu (zadržanie v práci pred kolegami vôbec nevyplývalo z vykonaného dokazovania, pretože žalobca vo svojej výpovedi na pojednávaní sám uviedol, že k zadržaniu došlo počas cesty do práce, teda ešte predtým ako nastúpil v práci a v práci nejaký čas nikto nevedel, čo sa s ním stalo), mal za preukázaný aspoň základ tejto nemajetkovej ujmy spočívajúcej v znížení jeho vážnosti a dôstojnosti u zamestnávateľa, a v snahe neuvážiť na žalobcu nespĺniteľné dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia a preukázania výšky tejto nemajetkovej ujmy, určil výšku tejto nemajetkovej ujmy podľa spravodlivého uváženia jednotlivých okolností prípadu. Súd pritom podľa § 17 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci prihliadol na okolnosť závažnosti tejto ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, ďalej na okolnosť týkajúcu sa osoby poškodeného a jeho doterajšieho života (uznanie žalobcu za vinného s priestupku proti občianskemu spolunažívaniu v súvislosti s fyzickým a verbálnym napádaním jeho bývalej manželky v období od augusta 2014 do 24. 1. 2015 a na trestné konanie vedené na tunajšom súde pod sp.zn.: 3T/115/2015, ktoré skončilo schválením zmiery a zastavením trestného stíhania, kde sa žalobca výslovne priznal k spáchaniu skutku, ktorým naplnil trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona voči svojej bývalej manželke v období od augusta 2014 do 22. 1. 2015), ako aj na okolnosť závažnosti následkov, ktoré vznikli žalobcovi v pracovnom prostredí (obnovenie pracovného pomeru s účinnosťou od 1. 4. 2015), a potom ako dospel k presvedčeniu, že v tomto prípade iba samotné konštatovanie porušenia práva by nebolo dostatočným zadosťučinením, ale že je na mieste je priznanie peňažnej satisfakcie za túto nemajetkovú ujmu, rešpektujúc limity podľa § 17 ods. 4 uvedeného zákona, priznal podľa § 17 ods. 2 tohto zákona žalobcovi peňažnú satisfakciu za túto nemajetkovú ujmu vo výške 1.000 eur.

50. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú mal žalobca utpieť z dôvodu zhoršenia vzťahu k svojim deťom, ku ktorému malo dôjsť preto, že sa o deti nemohol počas takmer dvojmesačného obdobia trvania väzby starať, hoci sa predtým o nich pravidelne staral (teda nejde o ujmu na strane detí, pretože potom by museli byť žalobcami maloleté deti), súd dospel k záveru, že na základe vykonaného dokazovania nemal preukázaný ani len základ tejto tvrdenej nemajetkovej ujmy, a preto nemohol priznať žalobcovi žiadnu peňažnú náhradu za túto ujmu. Dokonca ani výpoveďou žalobcu na pojednávaní (ako jediným dôkazným prostriedkom, ktorý v tomto smere mohol prísť do úvahy, potom ako žalobca zobrať späť svoj návrh na vykonanie dokazovania spisom tunajšieho súdu sp.zn.: 1P/215/2017) totiž nebolo preukázané tvrdenie žalobcu o základe tejto nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti tiež treba povedať, že je len ťažko možné si predstaviť, že by iba pre menej ako dvojmesačnú stratu kontaktu s deťmi, mohlo v jeho vzťahu k deťom dôjsť k takému zhoršeniu vzťahov, že by na strane žalobcu vznikla tak závažná nemajetková ujma, ktorú by bolo nevyhnuté peňažne kompenzovať podľa § 17 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V období menej ako dva mesiace, nejde ani len o dobu letných prázdnin počas, ktorých bežne trávia deti svoj voľný čas v neprítomnosti rodičov v letných táboroch, u starých rodičov a pod., a preto len z tejto skutočnosti (a žalobca svoju nemajetkovú ujmu odvodzoval len z tejto skutočnosti) by nebolo možné usudzovať na tak závažné zhoršenie vzťahu, ktorý by viedol k takejto ujme žalobcu. Preto súd podľa § 17 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zamietol uplatnený žalobný nárok na peňažnú náhradu tejto nemajetkovej ujmy.

51. K uplatnenému nároku za nemajetkovú ujmu, ktorú mal žalobca utpieť tým, že v dôsledku tvrdení bývalej manželky, ktorá ho opisovala ako kriminálnika a násilníka, ktorý je vo väzbe, mala byť v očiach tretích osôb znížená jeho dôstojnosť a česť, treba v rámci skutkových tvrdení žalobcu odôvodňujúcich tento nárok rozlišovať časť týkajúcu sa vyjadrení manželky o tom, že je kriminálnik a násilník a časť týkajúcu sa vyjadrení manželky, že žalobca je vo väzbe (vo väzení.)

52. Pokiaľ ide o tvrdenie bývalej manželky, že žalobca je kriminálnik a násilník, treba povedať, že tu ide o nepravdivé tvrdenie, ktoré uviedla jeho bývalá žena. Z uznesenia o väzbe však takáto skutočnosť vôbec nevyplýva a ani nemôže vyplývať, pretože v zmysle všeobecnej zásady prezumpcie neviny, podľa ktorej sa na obvineného hľadí ako na nevinného až kým nie je právoplatne odsúdený, uznesenie o vzatí do väzby nemôže byť považované za rozhodnutie o vine, teda rozhodnutie, z ktorého by vyplýval záver, že žalobca je kriminálnik a násilník. Vzhľadom na to, takáto nemajetková ujma žalobcu nie je v bezprostrednej príčinnej súvislosti s uznesením o jeho vzatí do väzby. Ak bývalá manželka rozprávala tretím osobám, že žalobca je kriminálnik a násilník ešte predtým ako bol žalobca právoplatne uznaný vinným z násilnej trestnej činnosti, boli jedinou príčinou žalobcom utrpenej nemajetkovej ujmy tieto vyjadrenia jeho bývalej manželky. Preto súd podľa § 17 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zamietol uplatnený nárok na peňažnú satisfakciu za nemajetkovú ujmu, ku ktorej malo dôjsť na strane žalobcu v dôsledku týchto vyjadrení jeho bývalej manželky.

53. Pokiaľ ide o tvrdenie bývalej manželky, ktorá vo vzťahu k tretím osobám uvádzala pravdivú skutočnosť, že obvinený je vo väzbe (vo väzení), pri ktorej by sa dalo uvažovať o tom, že rozhodnutie o vzatí do väzby je v príčinnej súvislosti so znížením vážnosti v očiach verejnosti tretích osôb, súd uvádza, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo ani len základ takejto nemajetkovej ujmy. Žalobca na pojednávaní zobral späť pôvodne navrhnuté dôkazy svedkami D. J. a I. C. (a ak by ich aj nezobral späť, nebolo by možné ich vykonať vzhľadom na to, že strany sporu neboli na výzvu súdu ochotné formulovať otázky pre písomnú výpoveď svedkyňu, ktorá nemohla vypovedať osobne a výsluch mediátora takisto neprichádzal do úvahy vzhľadom na to, že nebol zbavený na to oprávnenými osobami mlčanlivosti.) Do úvahy tak potom prichádzala jedine výpoveď žalobcu, ale z tejto pritom vôbec nebolo preukázané takéto skutkové tvrdenie žalobcu. Žalobca teda v tomto smere neuniesol dôkazné bremeno, preto súd podľa § 17 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zamietol uplatnený nárok na peňažnú satisfakciu za nemajetkovú ujmu, ku ktorej malo dôjsť na strane žalobcu aj v dôsledku týchto vyjadrení jeho bývalej manželky. V tejto súvislosti treba dodať, že ak by táto skutočnosť aj bola preukázaná, rozhodnutie o väzbe by nebolo jedinou príčinou tejto nemajetkovej ujmy, ďalšou príčinou vyvolávajúcou túto ujmu by totiž bolo aj konanie manželky, ktorá síce uvádzala pravdivú skutočnosť, ale súčasne nemusela tretím osobám uvádzať skutočnosť, že jej manžel je vo väzbe.

54. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na peňažnú satisfakciu za utrpenú „nemajetkovú ujmu“, ku ktorej malo dôjsť v dôsledku bolestí hlavy, ktorými trpel žalobca vo výkone väzby z dôvodu, že nedostal potrebné lieky na vnútroočný tlak (kvapky do očí), treba predovšetkým povedať, že tu nejde o nemajetkovú ujmu, ale o škodu na zdraví podľa § 444 OZ, ktorá nie je odškodňovaná peňažnou satisfakciou ako nemajetková ujma podľa § 17 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ale tzv. bolestným (ako formou náhrady škody) podľa § 8 ods. 5 písm. c) v spojení s § 17 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Táto škoda však nie je v bezprostrednej príčinnej súvislosti s napádaným rozhodnutím o vzatí do väzby, resp. s väzbou ako takou ako následkom takéhoto rozhodnutia (a výlučne tieto okolnosti mali byť podľa žaloby jediným dôvodom, z ktorého si žalobca uplatňoval nárok na náhradu tejto škody na zdraví - viď aj vyššie uvedený výklad o viazanosti žalobným návrhom podľa § 216 CSP), ale táto škoda je v príčinnej súvislosti so spôsobom zabezpečovania zdravotnej starostlivosti v rámci výkonu tejto väzby. V rámci výkonu väzby je totiž dostatočná možnosť zabezpečenia zdravotnej starostlivosti obvineným a odsúdeným, a to aj v rámci nemocnice pre obvinených a odsúdených.) Pre absenciu tejto príčinnej súvislosti súd nemohol priznať žalobcovi nárok na náhradu tejto škody, a preto aj vo vzťahu k tejto časti uplatneného nároku súd podľa § 8 ods. 5 písm. c) zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci žalobu zamietol.

55. Navyše, súd dospel aj k záveru, že nebolo bezpečne preukázané tvrdenie žalobcu o vzniku tejto škody ako ďalšieho predpokladu pre priznanie nároku na náhradu škody, pretože žalobca dostatočne neuniesol dôkazné bremeno (ani len, čo do základu) vzniku tejto škody. Ak by totiž aj súd vykonal

žalobcom navrhnutý dôkaz a vyžiadal výpis zo zdravotnej dokumentácie od jeho poskytovateľa zdravotnej starostlivosti - spoločnosti VIALENS, s.r.o. za požadované obdobie januára 2014 až jún 2015 (súdu nie je zrejmé, prečo si tento výpis nezabezpečil žalobca sám, a žiadal to od súdu, keď ako pacient má právo na prístup k vlastnej zdravotnej dokumentácii), tak týmto dôkazom by mohol byť preukázaný maximálne jeho objektívny zdravotný stav, ako aj skutočnosť, že ak nebude brať tieto lieky, bude trpieť silnými bolesťami hlavy, avšak nedošlo by tým ešte k uneseniu dôkazného bremena ohľadne skutočnosti, že žalobcovi neboli v rámci väzby poskytované takéto lieky, a preto súd (z dôvodu hospodárnosti) nevykonal (a preto ani nevyžiadal) tento dôkaz. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu o nepodávaní liekov vo výkone väzby existuje jediný dôkaz - výpoveď žalobcu. Výpoveď strany sporu je (podporný) dôkazný prostriedok, ktorý sa môže pripustiť len v rámci konania, kde nie je možné tvrdené skutočnosti preukázať inak (§ 195 ods. 1 CSP.) Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že musí ísť o objektívnu nemožnosť preukázania týchto iných dôkazov v konaní, nie iba subjektívna, teda pre absenciu návrhov na vykonanie dokazovania od strán sporu (súd nemôže vykonávať dôkazy bez návrhu.) V danom prípade však objektívne existovalo viacero možností ako preukázať žalobcom tvrdenú skutočnosť o nepodávaní týchto liekov v rámci výkonu väzby (listinné dôkazy týkajúce sa výkonu jeho väzby vrátane príkazu na dodanie do väzby, kde sa uvádza, aké lieky berie obvinený, zdravotných záznamov v rámci výkonu väzby vrátane tých, ktoré sa týkajú úvodnej zdravotnej prehliadky, výpovede príslušníkov ZVJS, ktorí boli počas väzby v kontakte so žalobcom a pod.), preto nemožno mať za to, že je dôvod vychádzať z takejto výpovede žalobcu. Navyše, výpoveď žalobcu ako dôkazný prostriedok, ktorým by sa mali preukázať jeho vlastné tvrdenia chýba dostatočnou hodnovernosťou (porušenie povinnosti vypovedať pravdu zo strany žalobcu nemá za následok nebezpečenstvo trestného stíhania pre krivú výpoveď podľa § 346 Trestného zákona), ako aj s prihliadnutím na to, že v rámci konania o náhrade škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je poškodený už dostatočne favorizovaný tým, že nemusí tvrdiť a preukazovať rozsah škody, a ak by k tomu mala pristúpiť ešte aj možnosť preukazovať si svoje tvrdenia o (základe) škody vlastnou výpoveďou, súd by to už považoval za neprimerané zvýhodnenie žalobcu. Ťažko tiež veriť tomu, že by v rámci výkonu väzby boli takmer dva mesiace ignorované jeho žiadosti o kvapky do očí, ktoré má predpísané a bez ktorých by trpel silnými bolesťami, o čom by príslušníci ZVJS vedeli a riešili to iba jednou tabletkou proti bolesti. Žalobca pritom ani nevysvetlil, prečo nebolo tejto jeho žiadosti vyhovené, či sa sťažoval na takýto postup a pod.

56. K uplatnenému nároku na úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 16.365,56 eur od 17. 8. 2018 do zaplatenia súd uvádza, že pokiaľ ide o uplatnenú úrokovú sadzbu 5 % ročne, táto je v súlade s ust. § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, teda o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba R. platná v čase vzniku omeškania (17. 8. 2018), preto súd priznal žalobcovi úroky z omeškania v uplatnenej úrokovej sadzbe. Takisto považoval za v súlade s ust. § 563 Občianskeho zákonníka uplatnenie úrokov z omeškania od dátumu 17. 8. 2018 (do zaplatenia), pretože z vyjadrenia Ministerstva spravodlivosti SR k žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku z 15. 8. 2018 vyplynulo, že najneskôr 15. 8. 2018 bola žalovanému doručená výzva žalobcu na úhradu v tomto konaní uplatnenej sumy a teda, že nasledujúceho dňa bol podľa § 563 OZ žalovaný povinný (v súdom priznanom rozsahu) uplatnenú sumu žalobcovi zaplatiť, a teda že od ďalšieho dňa (17. 8. 2018) bol žalovaný s touto sumou v omeškaní a má preto od tohto dátumu podľa § 517 ods. 2 OZ nárok na náhradu úrokov z omeškania. Súd však nepriznal nárok na úroky z omeškania z uplatnenej sumy 16.365,56 eur, a to jednak preto, že v danej sume sa zmiešavala suma požadovanej náhrady škody a suma požadovanej finančnej satisfakcie za utrpenú nemajetkovú ujmu, pričom nárok na úroky z omeškania z priznanej peňažnej náhrady za nemajetkovú ujmu vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia (uplynutím takto určenej lehoty plnenia, kedy sa dlžník dostáva do omeškania - viď aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. 3. 2012, sp.zn.: 6Cdo 185/2011), ako aj vzhľadom na výšku priznanej náhrady škody v sume 753,30 eur.

57. Porovnaním žalobného návrhu, kde si žalobca uplatňoval nárok na zaplatenie sumy 16.365,56 eur s príslušenstvom a súdom priznanej sumy vo výške 1.753,30 eur s príslušenstvom bolo možné dospieť k záveru, že úspešnejšou stranou v spore bol žalovaný, ktorého úspech predstavoval 89,29 % (1.753,30 : 16.365,56 eur), a tým úspech žalobcu 10,71 %, a preto po pomere rozdelení náhrady trov konania medzi strany sporu podľa § 255 ods. 2 CSP súd priznal žalovanému ako úspešnejšej strane sporu voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78,58 % (89,29 % - 10,71 %.) Podľa § 262 ods. 2 CSP súd súčasne vyslovil, že o konkrétnej výške tejto náhrady rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá príslušný súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Liptovský Mikuláš písomne v dvoch vyhotoveniach, o ktorom odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Žiline.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku) v znení neskorších predpisov.